

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 12966

MUMU

Ivan Sergeevich Turgenev

•

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x101, or by email at cmadsen@bikher.org.

י. ס. טורגעניעוו

מ ו מ ו

קינדער-פארלאג

13/60SP

י. ס. טורגעניעוו

מ מ ו ו

יויש-דער ניסטר

פּעטראַלע ייִדישע פּיבליאַסע
אין פרעסז ארכיוו-

PRINTED in U.S.S.R.

קינדער-פארלאג
-1 9 3 5

רעזאקטער-אי. גרינזטר
זייכעטונגען-ג בארארענקא
טעכאנאָלוגיע-יא. אַלמאנ
קאָרקטער-ג. ראכלים

אינ איינער פון די פארוקטע מאַסקווער גאסן, אינ א גראָוו-
 געפארבט הויז מיט ווייסע קאַלאַנקעס, מיט אן אנטרעסאַל און
 מיט אן אויסגעקרימטן גאנעק, האָט געווינט אמאָל א פריצע-אן
 אלמאַנע, ארומגערינגלט מיט פילצאָליקע הויפּבאדינער.
 פון דער גאנצער צאָל דינערשאפט איז דער סאמע מערק-
 ווירדיקסטער פארשוין געווען דער הויפּוועכטער געראסימ, מיט
 א קערפער פון אריז און א טויב-שטומער פון געבוירן. די פריצע
 האָט אימ גענומען פון דאָרפ, וווּ ער האָט געווינט איינער
 אליין אינ א קליין שטיבל, אַפּגעזונדערט פון די ברידער, און
 מ'האָט אימ געהאלטן פארן סאמע בעסטן צינזש-צאָלנדיקן פויער.
 פארמאָגנדיק אן אומגעוויינלעכע קראפט, האָט ער געארבעט
 פאר פיר - די ארבעט האָט געברענט; אונטער זיינע הענט, און
 עס איז א פרייך געווען אפ אימ צו קוקן, ווען ער האָט אָדער
 געאקערט, זיב אַנלייגנדיק מיט די גרויסע הענט אפ דער סאָכע,
 און געדאכט האָט זיב, אז ער אליין, אָן דער הילף פון פערדל,
 שניידט עס אופ די שטייפע ברוסט פון דער ערד, אָדער ווען אינ

פעטערס טאָג* האָט ער אזוי האסטיק געפאָכעט מיט דער קאָסע, אז אפילע א יונג בערעזעווע וועלדל וואָלט ער פונ די וואָרצ- לענ אראָפגעהאקט, אָדער ווענ ער האָט פלינק אונ אָנ אָפּשטעל געמעלויצעט מיטן דרייאַרשיניקן מעלויצ-שטעקן, אונ, ווי א הויבער, האָבן זיכ אלע מאָל אראָפגעלאָזט אונ אופגעהויבן די לענגלעכע אונ הארטע מוסקולן פונ זיינע אקסלענ. נאָר אָט האָט מען געראסימען געבראכט קיין מאָסקווע, מע האָט אימ געקויפט שטיוול, אופגענייט א קאפטאן אפ זומער, א טולופ - אפ ווינטער, מע האָט אימ געגעבן אינ די הענט א בעזעמ אונ א לאָפעטע אונ אימ באשטימט פאר א הויפּוועכטער.

האָט ער צוערשט שטארק ניט ליב געקראָגן זיינ ניי לעבן. פונ קינדווייז אָנ איז ער געווען געווינט צו פעלד - ארבעט, צומ דאָרפישן שטייגער. זיינ טועכצ אפ דער נייער שטעלע האָט זיכ אימ אויסגעוויזן א שפאס נאָכ די שווערע פויערישע ארבעטן; פאר א האלבער שאָ איז בא אימ אלצ געווען פארטיק, אונ ער פלעגט זיכ אמאָל אוועקשטעלן אינמיטן הויפּ אונ קוקן מיט אן אָפּן מויל אפ אלע דורכגייער, ווי ווילנדיק זיכ דער שלאָגן בא זיי א לייזונג צו זיינ געהיימניספולער לאגע, אָדער פלוצלינג פלעגט ער אוועק ערגעצ אינ א ווינקל אונ, אָפּווארפנדיק ווייט דעם בעזעמ מיט דער לאָפעטע, זיכ א וואָרפ טאָנ אפ דער ערד מיטן פאָ- נעם אראָפ אונ גאנצע שאָען אָפּלינג אפן בויכ אומבאוועגלעכ,

ווי א געפאנגענע כאיע. אָבער צו אלץ ווערט א מענטש געווינט, און אויך געראסימ איז ענדלעך צוגעווינט געוואָרן צום שטאַ- טישן לעבן. קיינ סאך ארבעט האָט ער נישט געהאט: זיינע פליכטן זיינען באשטאנען בעסאכאקל אינ האלטן ריינ דעם הויפ, צוויי מאָל אינ טאָג ברענגען א פעסל וואסער, ברענגען און אָנהאקן האָלץ פאר דער קיך און שטוב, און קיינ פרעמדע נישט אריינ- לאָזן, און באנאכט גיין אפ קאראויל. און מע מוז זאָגן, אז זיינע פליכטן האָט ער אויסגעפילט פלייסיק: אפן הויפ האָט זיך בא אימ קיינמאָל נישט געוואלגערט קיינ שפענדעלע, קיינ מיסט; ווען ס'פלעגט פארסטערעמפניעט ווערן מיטן פעסל ערגעץ אינ דער צייט פון די בלאָטעס די קראנקע שקאפע, די וואסערפירערן, וועלכע מע האָט אימ איבערגעגעבן אפ זיין אופזיכט, פלעגט ער נאָר מיט איין אקסל א שפאר טאָג אזוי, אז נישט נאָר דעם וואָגן, אליין דאָס פערד פלעגט ער פון אָרט ארויסשלעפן; צי אז ער האָט זיך גענומען האקן האָלץ, האָט די האק בא אימ אזוי געקלונגען, ווי גלאָז, און ס'פלעגן פליען אינ אלע זייטן שפענער און האָלץ שייטלעך; און וואָס געהער פרעמדע, איז נאָכדעם, ווי ער האָט איינמאָל באנאכט, ווען ער האָט געכאפט צוויי גאנאָווימ, זיי צעבוצקעט איינס אינ אנדערן מיט די שטערנס, און אזוי צעבוצקעט, אז כאָטש פארשפאָר זיי שוין דערנאָכדעם פירן אינ פאָליציי, האָבן אימ אלע אינ אוטשאסטעק זייער אָנגעהויבן צו אכטן; אפילע באטאָג, דערזעענדיק דעם גרויזאמען הויפֿוועכטער, פלעגן דורכגייער, שוין גאָר-

ניט קיינ שווינדלער, נאָר פאָשעט אומבאקענטע מענטשן, זיכ מיט די הענט אָפּשאַקלענ אונ האָבן געשריגן אפּ אימ, גלייכ ער וואָלט געקאָנט הערן זייער געשריי. מיט דער גאנצער איבעריקער דינערשאפט איז, עמעס, געראסימ געווען נישט אינ גאָר פריינטשאפטלעכע באציונגען — זיי פלעגן פאר אימ אביסל מוירע האָבן, נאָר דאָך נישקאָשע וויל: ער האָט זיי געהאלטן פאר אייגענע. זיי האָבן זיכ מיט אימ צונויפֿ גערעדט אפּן ווונק, אונ אויכ ער האָט זיי פארשטאנען, האָט פינקטלעכ אויסגעפילט אלע באפעלן, אָבער אויכ זיינע רעכט האָט ער אָפּגעמאָנט, קיינער האָט ניט געוואגט זיכ אוועקזעצן אפּ זיין אָרט באמ טיש. ביקלאַל האָט געראסימ געהאט א כאַראַקטער א שטרענג אונ ערנסטן, האָט ליב געהאט אינ אלע אַרדענונג; אפילע די האָנען האָבן פאר אימ ניט געוואגט זיכ שלאָגן, אניט, איז אַן אומגליק: ווי ער דערזעט, אזוי כאַפט ער באַלד פאר די פיס, דרייט זיי ארום אמאָל צען אינדערלופטן, ווי אַראָד, אונ צעווארפט זיי אינ פארשיידענע זייטן. אפּן הויפּ באַ דער פריצע זיינען געווען אויכ גענדז; אָבער די גאנדז איז, ווי באווסט, א פויגל א כאַשעווער אונ א באַטראַכטער; געראַסימ האָט געהאט צו זיי אַכטונג, איז געגאן ארום זיי אונ זיי געהאָדעוועט; ער אליין איז אביסל ענלעכ געווען אפּ אַן ערנסטן געזעצטן גאַנער. מ'האָט אימ אָפּגעגעבן אַ קעמערל איי־בער דער קיכ; ער האָט זיכ דאָס אליין איינגעאַרדנט לויט זיין געשמאַק, האָט זיכ דאָרט אויסגעמיסטערעוועט אַ בעט פונ דעם־

בענע ברעטער אפ פיר גראָבע קלעצלעך — אן עמעסע ריונ־בעט;
הונדערט פוד מע זאָל אפ דעם ארופלייגן — וועט עס זיך ניט
איינפייגן; אונטערן בעט איז באַ אימ געשטאנען א היפש־שווערער
קאסטן; אינ ווינקל — א טישל, אויך אזא געזונטס, און לעבן טיש —
א בענקל אפ דריי פיסלעך, אָבער אזוי פעסט און באַדר־ערדיק
קליין, אז אליין געראסימ פלעגט דאָס א הייב טאָן, אראָפּוואַרפן
און זיך צעלאַכנ. דאָס קעמערל פלעגט זיך פארשליסן אפ א
שלאָס, וואָס האָט געהאט דעם אויסזען פון א בייגל, נאָר א
שוואַרצער; דעם שליסל פונעם שלאָס פלעגט געראסימ
שטענדיק טראָגן מיט זיך אפן גארטל. ער האָט ניט ליב געהאט
מע זאָל צו אימ גיין.

אזוי איז אוועק א יאָר, און אז דאָס יאָר האָט זיך געענ־
דיקט, האָט מיט געראסימען פאסירט א קליינע געשיכטע.

2

ס'איז געווען א פארנאכט. געראסימ איז געגאנגען שטיל
לענגויס דעם טייך און האָט געקוקט אפן וואסער. פלוצימ האָט
זיך אימ אויסגעוויזן, אז עפעס פאָרפֿלט זיך אין זומפ לעבן
סאמע ברעג. ער האָט זיך אָנגעבויגן און דערזען א קליין
הינטל, א ווייס מיט שוואַרצע פלעקן, וואָס ניט געקוקט אפ
אלע באַמיונגען, האָט עס בעשומיפן ניט געקאָנט ארויס פון
וואסער, ס'האָט זיך געדראַפּעט, געגליטשט און האָט געציי־
טערט מיטן גאנצן נאסן און מאַגערן קערפער. געראסימ האָט

א קוק געטאָן אפּן אומגליקלעכנ הינטל, האָט עס א כאפּ געטאָן
מיט איין האנט, עס אריינגעפאקט צו זיכ אינ בוועמ אונ זיכ
געלאָזט מיט גרויסע שפאנ אהיימ. ער איז אריין צו זיכ אינ
קעמערל, האָט אוועקגעלייגט דאָס געראטעוועטע הינטל אפּן
בעט, האָט עס צוגעדעקט מיט זיין שווערנ פעלצל, איז
צוערשט אראָפּגעלאָפּן אינ פערדנ - שטאל נאָכ שטרוי,
דערנאָכ אינ קיכ נאָכ א קווערטל מילכ. פאָרויכטיק
אוועקנעמענדיק דאָס פעלצל אונ אויסשפרייטנדיק די שטרוי,
האָט ער אוועקגעשטעלט די מילכ אפּן בעט. דאָס אָרעמע
הינטל איז אלט געווענ בעסאכאקל א וואָכנ דריי, ערשט ניט
לאנג האָבנ זיכ דעמ די אויגעלעכ געעפנט, איין אויגל האָט זיכ
אפילע געדאכט צו זיין גרעסער פונעם צווייטנ; ס'האָט נאָכ ניט
געקאָנט טרינקענ פונעם קווערטל אונ האָט נאָר געציטערט
אונ די אויגנ געזשמורעט. געראסימ האָט עס אָנגענומענ לייכט-
לייכט מיט צוויי פינגער פארנ קאָפּ אונ צוגעבויגנ די מאָר-
דעטשקע צו דער מילכ. דאָס הינטל האָט פלוצימ אָנגעהויבנ
טרינקענ מיט גרויס דורשט, פאָרסקענדיק, טרייסלענדיק אונ פאר-
כלינענדיק זיכ. געראסימ האָט געקוקט, געקוקט אונ האָט זיכ פלו-
צימ שטארק צעלאכט... די גאנצע נאכט האָט ער זיכ געפאָרעט
מיט דעם, האָט עס געמאָסטעט, ארומגעווישט אונ איז ענדלעכ אנט-
שלאָפּן געוואָרנ לעבנ דעם מיט עפעס א פריידיקנ, שטילנ שלאָפּ.
קיינ איין מוטער גייט ניט אזוי ארומ איר קינד, ווי עס איז
ארומגעגאנ געראסימ ארומ זיין צויג (דאָס הינטל האָט זיכ

ארויסגעוויזן א „זי“. די ערשטע צייט איז זי געווען זייער
 שוואכ, א ניונקע און ניט איבעריק שיינ, אָבער צוביסלעכעווייזן
 האָט זי זיך פאריכט און זיך אויסגעגלייכט, און אינ אכט כא-
 דאָשימ ארום, אדאנק די אומופהערלעכע זאָרגן פון איר רע-
 טער, איז אויסגעוואקסן א היפש הינטל, פון שפאנישן שטאם,
 מיט לאנגע אויערן, א פוכיקן וויידל, אזוי, ווי א קוימען, און מיט
 גרויסע אויסדריקפולע אויגן. זי האָט זיך ליידנשאפטלעך
 צוגעבונדן צו געראסימען; און איז ניט אָפגעטראָטן פון אימ
 אפ קיין שפאן, איז אימ שטענדיק נאָכגעגאנגען, דרייענדיק
 מיטן וויידעלע. ער; האָט איר אויך געגעבן א צונעמעניש—די
 שטומע ווייסן, אז זייער; מוקען ווענדעט אפ זיך די אופמערק-
 זאמקייט פון; אנדערע—ער האָט איר א נאָמען געגעבן מומו.
 אלע מענטשן; אין שטוב האָבן זי ליב געקראָגן און האָבן זי
 אויך גערופן מומוני. זי איז; געווען אויסערגעוויינלעך קלוג,
 האָט זיך צו יעדערן געלאשטשעט, אָבער ליב געהאט האָט זי
 נאָר איין געראסימען. געראסימ אליין האָט זי ליב געהאט אָן א
 ברעג... און ס'איז אימ געווען ניט אנגענעם, ווען אנדערע
 פלעגן זי גלעטן. זי פלעגט אימ וועקן אינדערפרי, שלעפנדיק
 פאר דער פאָלע, פלעגט אימ צוברענגען פאר דער צוימ די
 אלטע שקאפע, די וואסערפירערן, מיט וועלכער זי האָט געלעבט
 זייער פריינטלעך, מיט א וויכטיקער מינע אפן פאָנעם פלעגט צו-
 זאמען מיט איר זיך אוועקלאָזן צום טייך, האָט געהיט די בע-
 זעמער און די לאָפעטעס און האָט קיינעם ניט צוגעלאָזט צו

זיינ קעמערל. ער האָט ספעציעל פֿאַר איר אויסגעשניטן אַ לאַך
באַ זיך אינ טיר, און זי האָט, ווי געפילט, אז נאָר אינ געראַ-
סימס קעמערל איז זי פולשטענדיק באַלעבאַסטע, און פלעגט
דערומ, אריינקומענדיק אהינ, מיט א צופרידענעם אויסזען אַרופֿ-
שפרונגען אפּן בעט. באַנאכט פלעגט זי אינגאַנצן ניט שלאָפּן,
זי האָט אָבער ניט געהאָוקעט גלאַט אזוי, ווי אַן אנדער נאַריש
הויפֿ־הינטל, וואָס זיצנדיק אפּ די הינטערשטע לאַפעס, און אופֿ־
הייבנדיק די מאָרדע און פאַרזשמורענדיק די אויגן, האָוקעט
עס גלאַט פּונ לאַנגווייל, אזוי זיך, אפּ די שטערן און, געוויינ־
לעך, דריי מאָל איינס נאָכן אנדערן. ניינ! מומו האָט איר דינ
קעלעכל קיינמאָל ניט געלאָזט הערן אומזיסט: אָדער א פּרעמדער
איז צוגעגאַנגען צום פּלויט, אָדער ערגעצוווּ האָט זיך דער־
הערט א פאַרדעכטיקער שאַך אָדער גערודער... מיט איינעם
וואָרט, זי האָט געוואכט אַן אַנטיק. עמעס, אויסער איר איז אפּן
הויפּ געווען נאָך אייגער אַן אַלטער הונט, א געלער מיט טונקל־
ברוינע פלעקן, וועלכע מע האָט גערופּן וואָלטשאַך, אָבער יענעם
האַט מען קיינמאָל, אפּילע אפּ באַנאכט, ניט אָפּגעלאָזט פּונ דער
קייט; און אויך ער אליינ, איבער זיינ אַלטער שלאַבעריקייט,
האַט גאָר ניט געפּאָדערט די פּריי־ער פלעגט זיך ליגן צונויפֿ־
געדרייט אינ זיינ בודקע, און נאָר זעלטן ארויסגעלאָזט א היי־
זעריקן, א קימאַט ניט צו הערנדיקן ביל, וואָס האָט זיך באַלד
איבערגעריסן, ווי ער זאָל אליינ פּילן זיינ אומנוצלעכקייט. אינ
דער פּריצעס הויז פלעגט מומו ניט גיין, און ווען געראסימ

פלעגט אָנטראָגן אין די צימערן האַלצ, פלעגט זי באשטענדיק
בלייבן פונהינטן און אומגעדולדיק אפ אימ ווארטן באמ גאניקל
מיט אָנגעשפיצטע אויערן, און אויסדרייען דעם קאָפּ אמאָל
אפרעכטס און אמאָל פלוצים אפ לינקס, בא א מינדסטן קלאפ
הינטער דער טיר...

3

אזוי איז אוועק נאָכ א יאָר. געראסימ האָט פאָרגעזעצט זיין
הויפּוועכטעריש טועכצ און איז זייער געווען צופרידן מיט זיין
גוירל. אָבער פלוצים איז פאָרגעקומען עפעס איינע אן אומגע-
ריכטע זאכ... אונ-נעמלעכ:

אין איינעם א שיינעם זומער-טאָג האָט די פריצע מיט אירע
אומזיסטע קעסטעסערנס אומגעשפאצירט אין גאסט-צימער. זי
איז געווען אופגעלייגט, האָט געלאכט און געשפאסט; אויב די
קעסטעסערנס האָבן געלאכט און געשפאסט, אָבער קיין בא-
זונדער פרייד האָבן זיי ניט געפילט: אין הויפּ האָט מען ניט איי-
בעריק ליב געהאט, ווען אפ דער פריצע איז אָנגעקומען די
פריילעכע שאָ, וואָרעם, ערשטנס, האָט זי דעמאָלט געפאָדערט
פון אלע באלדיק און פולן מיטגעפיל, און איז געווען ביז, אויב
בא עמעצן האָט דאָס פאָנעם ניט געשיינט פון פארגעניגן, און
צווייטנס, פלעגן אָט די אופפרויון זיכ ציען בא איר ניט
לאנג און, געוויינטלעך, פלעגן זיי פארבייטן מאָרעשכוירעדיקע
און זייערע שטימונגען. אין יענעם טאָג איז זי עפעס אופגע-

שטאנענ א גליקלעכע; ווען זי האָט זיך געוואָרפֿן קאָרטן, זיינען
איר אויסגעפאלן פֿיר ייִנגלעך: דאָס באַטייט, אז די באַגערן וועלן
אויסגעפֿילט ווערן (זי פֿלעגט שטענדיק אינדערפֿרי זיך וואַרפֿן
קאָרטן), און די טיי האָט זיך איר דעריבער אויסגעדאַכט באַזונ־
דערס געשמאַק, דערפֿאַר האָט די פֿאַקאָיאָווע באַקומען באַ
איר מיט ווערטער—א דאַנק, און מיט געלט—א זילבערנע צענקאָ—
פֿיקע־שטיק. מיט אַ זיסן שמייכל אַפֿ די צעקנייטשטע ליפֿן האָט
געשפּאַצירט די פֿריצע איבערן גאַסט־צימער און איז צוגעגאַנגן
צום פֿענצטער. פֿאַרן פֿענצטער איז געווען אַ בלומענ־
גערטנדל, און אַפֿ דער סאַמע מיטלסטער בייט, אונטער אַראָ—
זעוונ קוסט איז געלעגן. מומו און האָט שטאַרק פֿאַרטיפֿט
געהריוזעט אַ ביינ. די פֿריצע האָט זי דערזען.

— מיינ גאַט!— האָט זי פֿלוצימ אויסגעשריגן, — וואָס איז דאָס

פֿאַר אַ הונט?

די קעסט־עסערן, צו וועלכער די פֿריצע האָט זיך גע־
ווענדעט, האָט נעבעך גענומען זיך דרייען מיט יענער טרוי־
עריקער אומרויקייט, וואָס באַהערשט געוויינלעך אַן אונטער־
געוואָרפֿענע מענטשן, ווען ער ווייסט נאָך ניט אַקוראַט, ווי
זאָל ער פֿאַרשטיין זיינ נאַטשאַלניק.

— כ... כ... כווייס ניט, — האָט זי אַרויסגעשטאַמלט, — דאַכט

זיך, דעם שטומענס.

— גאַט מיינער! — האָט די פֿריצע זי איבערגעריסן, — ס'איז

דאָך אַן אויסערגעוויינלעך ליב הינטל! הייסט עס אַרייַנברענגען.

שוין לאנג, אז ס'איז בא אימ? ווי אזוי זשע האָב איך עס ניט
באמערקט ביז אהער?.. הייסט עס אריינברענגען.
די קעסט־עסערן איז באלד אוועקגעפלוויגן אינ פאָדער־
צימער.

— דינער, דינער!— האָט זי א געשריי געטאָן, ברענגט וואָס
גיכער מומו, זי איז אינ בלומענ־גערטנדל.

— א, מע רופט זי מומו, האָט א זאָג געטאָן די פריצע, —
זייער א ווילער נאָמען.

— אכ, זייער, זייער!— האָט געענטפערט די וקעסט־עסערן, —
גיכער, סטעפאן!

סטעפאן, א היפשער געזונטער יונג, וואָס האָט געדינט
אלס לאַקיי, האָט זיך א לאָז געטאָן פֿייל אויס בויגנ־אינ
בלומענ־גערטנדל אונן האָט געוואָלט א כאַפּ טאָן מומו, אָבער
יענע האָט זיך פֿלינק ארויסגעדרייט פֿונ צווישן זיינע פינגער
אונ, אופהייבנדיק דעם וויידל, האָט זיך געלאָזט הענדומ־פענדומ
צו געראסימען, וועלכער האָט צו יענער צייט לעבן דער קיך
אויסגעקלאַפט אונ אויסגעטרייסלט א פעסל, דאָס געדרייט אינ
די הענט, ווי א קינדערש פֿייקל. סטעפאן איז איר נאָכגעלאָפֿן,
האָט זי געוואָלט כאַפֿן בא די סאמע פֿיס נפֿון איר באלעבאָס,
אָבער דאָס פֿלינקע הינטל האָט זיך ניט געגעבן קיין פרעמדן
אינ די הענט, האָט געשפרונגען אונ זיך ארויסגעדרייט. גערא־
סימ האָט געקוקט מיט א שמייכל אפּ אָט דעם גאנצן געטומל;
ענדלעך האָט זיך סטעפאן א פארדראָטיקער אופגעהויבן אונ

האָט אימ גיכ געגעבן צו פארשטיין אפּן ווונק, אז די פּריצע, פארשטייט ער, פארבעט דאָס הינטל צו זיכ. געראסימ האָט זיכ אפּיסל געכידעשט, דאָכ האָט ער צוגערופּן מומו, האָט זי אופּגעהויבן פּונ דער ערד אונ איבערגעגעבן סטעפּאנענ. סטעפּאנענ האָט זי געבראכט אינ עס־צימער אונ אוועקגעשטעלט אפּן פארקעט. די פּריצע האָט גענומען מיט א צערטלדיק קאָל זי צו־רופּן צו זיכ.

מומו, וואָס איז זינט זי לעבט נאָכ נישט געווען אינ אזוינע פּרעכטיקע צימערן, האָט זיכ זייער דערשראָקן אונ זיכ אוואָרפּ געטאָגן צו דער טיר, נאָר, אָפּגעשטויסן פּונעם צו דינסט־גרייטן סטעפּאנענ, האָט זי גענומען ציטערן אונ זיכ צודריקן צו דער וואנט.

— מומו, מומו, קומ זשע צו מיר, קומ צו דער פּריצע, — האָט געזאָגט די הארנטע, — קומ, נארישע... האָב קיין מוירע נישט... — גיי, גיי, מומו, צו דער פּריצע, — האָבן אונטערגעהאלטן די אומזיסטע קעסט־עסערנס, — גיי צו.

מומו אָבער האָט טרויעריק זיכ ארומגעקוקט אפּ ארומ אונ זיכ נישט גערירט פּונ אָרט.

— ברענגט איר עפעס עסן, — האָט געזאָגט די פּריצע, — ס'ארא נארישע זי איז: צו דער פּריצע וויל זי נישט גיין. וואָס האָט זי מוירע?

— זיי זיינען נאָכ נישט געווינט, — האָט ארויסגערעדט מיט א בענימעס־אונטערלעקעריש קאָל איינע פּונ די קעסט־עסערנס.

מימי מוסק, קום זשע צו מיר, קום צו דער פריצע. האט געזאגט די הארנטע.

סטעפאן האָט געבראכט א שעלעכע מילך, האָט אוועקגע-
שטעלט פאר מומו. מומו האָט אפילע ניט געוואָלט קיין שמעק
טאָן פונ דער מילך און האָט געהאלטן אין איין ציטערן און זיך
ארוםקוקן.

— אכ, ס'ארא דו ביסט! — האָט ארויסגערעדט די פריצע, צו-
גייענדיק צו איר, האָט זיך אָנגעפויגן און זי געוואָלט א גלעט
טאָן, נאָר מומו האָט ציטערנדיק אָפגעקערט דעם קאָפ און האָט
באוויזנדי ציינ. די פריצע האָט אפגיך צוגענומען די האנט...
ס'איז פאָרגעקומען אן אויגנבליקלעך שטילשווייגן. מומו
האָט שוואכ געקאוויטשעט גלייך, ווי זיך געקלאָגט און אנטשול-
דיקט. די פריצע איז אָפגעגאן און זיך אָנגעכמורעט. דער פלו-
צימדיקער וואָרפ פון הינטל האָט זי איבערגעשראָקן.

— אכ! — האָבן אלע קעסט-עסערנס מיטאמאָל אויסגעשריגן,
האָט זי אייך עפשער א בייס געטאָן, באהיט גאָט? (מומו האָט
אפ איר גאנצ לעבן קיינעם ניט געביסן) אכ, אכ!..

— טרייבט זי ארויס פונדאנען — האָט יאָזאָג געטאָן מיט א
איבערגעביטן קאָל די אלטע — א מייעס! הינטל! ס'ארא שלעכטס!
און, פאמעלעכע זיך אויסגעדרייט, האָט זי זיך אוועקגע-
לאָזט צו זיך אין קאפינעט. די קעסט-עסערנס האָבן זיך מיט
מוירע איבערגעקוקט און זיינען איר נאָכגעגאן; אָבער זי
האָט זיך אָפגעשטעלט, האָט קאלט א קוק געטאָן אפ זיי און
ארויסגעזאָגט: „צו וואָס? איך רופ דען אייך?“ און איז אוועקגעגאן.
די קעסט-עסערנס האָבן פארצווייפלעט געמאכט מיט די

הענט צו סטעפאנען; יענער האָט א כאפ געטאָן מומו און אפֿ-
גיכ זי ארויסגעוואָרפֿן אינ הויפֿ, גלייכ צו געראסימס פֿיס, און
אינ א האלבער שאַ ארום האָט אינ הויז געהערשט א טיפע
שטילקייט, און די אלטע פֿריצע איז געזעסן אפֿ איר דיוואַ, מֶצֶ-
רעשכױרעדיקער פֿונ א כמארע, וואָס ברענגט א שטורעם. אָט
פֿונ וואָס פֿאר א נארישקייטן א מענטש קאָן זיכ אמאָל ערגערן.
ביזן סאמע אָונט איז די פֿריצע געווען ניט גוט געשטימט,
האָט מיט קיינעם ניט גערעדט, ניט געשפּילט אינ קאָרטן, און
אויכ די נאכט האָט זי שלעכט פֿארבראכט. ס'האָט זיכ איר גע-
דאכט, אז מע האָט איר ניט דערלאנגט דעם אָדעקאָלאָן, וואָס
מע דערלאנגט איר געוויינלעך, אז די קישן שמעקט איר מיט
זייפֿ, און האָט געצווונגען די קאסטעליאנשע דאָס גאנצע וועש
דורכצושמעקן. מיט איינעם וואָרט, האָט זיכ אופגערעגט און
זיכ „געהיצט“ זייער. אפֿן צווייטן פֿרימאָרגן האָט זי געהייסן צו-
רופֿן. גאוורילען מיט א שאַ פֿריער, ווי געוויינלעך.

— זאָג, כ'פעט דיכ—האָט זי אָנגעהויבן, ווי נאָר יענער האָט,
נישט אָן אינערלעכן ציטער, אריבערגעטראָטן די שוועל פֿונ איר
קאפינעט, וואָס פֿאר א הונט האָט דאָס בא אונדז אפֿן הויפֿ א
גאנצע נאכט געהאווקעט, מיכ ניט געלאָזט שלאָפֿן?

— א הונט?... וואָסערער?... מעגלעך דעם שטומענס הונט.—
האָט ער ארויסגערעדט מיט ניט אינגאנצן קיינ זיכערער שטימ.
— כ'ווייס ניט, צי דעם שטומענס, צי אן אנדערנס, נאָר ער
האָט מיכ ניט געלאָזט שלאָפֿן. כ'וונדער זיכ, וואָס איז דאָס

פאר אזא מאסע הינט? כװיל וויסן, ס׳איז דאָכ באַ אונדז דאָ אַ
הויפ־הונט?

— אוואדע פאראן, וואָלטשאַק דאָכ.

— נו, איז צו וואָס זשע נאָכ! וואָס דארפן מיר נאָכ אַהונט?
מאכט נאָר אומאַרדענונג. ניטאָ קיין עלצטער אינ הויז — אָט
וואָס. צו וואָס דארפ דער שטומער אַ הונט? ווער האָט עס אימ
דערלויבט באַ מיר אפּן הויפּ האַלטן הינט? נעכטן בין איכ צו־
געגאנגען צום פענצטער, ליגט זי אינ בלומען-גערטנדל, האָט
עפעס געבראכט צו שלעפּן אַ פּאסקודסטווע, הריזעט, — אונ באַ
מיר זיינען דאָרט רויזן פּארוזעצט...

די פּריצע איז אנטשווינג געוואָרן.

— נאָכ היינט זאָל זי זיכ דאָ ניט געפינען... דו הערסט?

— כ׳הער.

— היינט שוין. אונ איצט גיי. צום באַריכט וועל איכ דיכ

שפעטער רופּן.

גאוורילע איז ארויסגעגאן.

דורכגייענדיק דורכן גאסט־צימער, האָט דער הויפ־דינער,
צוליב אָרדענונג, איבערגעשטעלט דאָס גלעקל פונ איינ טיש
אפּן צווייטן, האָט שטילינקערהייט אויסגעשנייצט זיינ קאטשקע־
נאָז אונ איז ארויס אינ פּאָדער־צימער. אינ פּאָדער־צימער איז
אפּ דער הילצערנער באַנק געשלאָפּן סטעפּאן אינ אַ לאגע פונ
אַ דערהארגעטן מיליטערישן אפּ אַ שלאכט־בילד, שטארק ארויס־
געצויגן די נאקעטע פיס פונ אונטער זיינ סורטוק, וואָס האָט

אימ געדינט אָנשטאַט א קאָלדערע. דער הויפֿדינער האָט אימ
צעבורקעט אונ האָט אימ אָפּגעגעבן עפעס א באפעל, אפ וועלכע
סטעפאנ האָט געענטפערט מיט א האלבן גענעצ, האלבן געלעכ־
טער. דער הויפֿדינער איז אוועק, אונ סטעפאנ איז אופגעשפרונג־
גען, האָט ארופגעצויגן אפ זיך דעם קאפטאנ אונ די שטיוול,
איז ארויס אונ זיך אָפּגעשטעלט באמ גאנעקל. ס'זיינען ניט אוועק
קיינ פינף מינוט, אזוי האָט זיך באוויזן געראסימ מיט א גוואל־
דיק־גרויסן בערעם האַלצ אפן רוקן אינ דער באגלייטונג פון
זיין מומו, וואָס האָט זיך קיינמאָל מיט אימ ניט געשיידט (די
פריצע האָט באפוילן איר שלאָפֿצימער אונ דעם קאבינעט צו
הייצן אפילע אומ זומער). געראסימ האָט זיך אוועקגעשטעלט
מיט אזייט צו דער טיר, האָט זי א שטויס געטאָן מיטן אקסל
אונ האָט זיך אריינגעוואלגערט אינ שטוב מיט זיין מאסע.
מומו, ווי געוויינלעך, איז געבליבן ווארטן.

דעמאָלט האָט סטעפאנ, כאפנדיק אריכטיקן מאָמענט, פלוג־
צימ זיך אוואָרפ געטאָן אפ איר, ווי א שפארבער אפ אן אויפע־
לע, האָט זי צוגעדריקט מיט דער ברוסט צו דער ערד, זי א
כאפ געטאָן אונ, נישט אָנטוענדיק אפילע דאָס היטל, איז ער
מיט איר ארויסגעלאָפן אפן הויפ, האָט זיך אוועקגעזעצט אפן
ערשטן אָנגעטראַפענעם איזוואָזשטשיק אונ אוועקגעיילט אפ
אָכאַטני ריאד. דאָרט האָט ער באלד אָפּגעזוכט אן איבערקויפער,
וועלכע ער האָט זי אָפּגעטראַטן פאר א האלב קערבל, נאָר מיט
דעם טניי, אז ער זאָל זי אמווינציקסטן א וואָכ אָפהאלטן בא זיך

אפ א קייט, אונ האָט זיכ באלד אומגעקערט; אָבער, נישט דער־
פּאַרנדיק אהיימ, איז ער אראָפּגעקראָכנ פונעם איזוואָזשטשיק
אונ, ארומגייענדיק דעם הויפּ, איז ער פונ א הינטערשט געסל
אריבערגעשפרונגען דורכנ פארקנ; דורכ דער פּאַרטקע האָט
ער מוירע געהאט גיין, קעדיי ער זאָל זיכ ניט באגעגענען מיט
געראסימען.

אגעוו, איז זיין אומרויקייט געווען אב אומזיסטע: געראסימ
איז שוין אינ הויפּ ניט געווען. ארויסגעגאן פונ הויז אונ
באלד דערזען, אז מומו איז ניטאָ — ער געדענקט ניט, אז זי
זאָל ווען־ניט־איז זיכ ניט דערווארטן אפ זיין ארויסגיין־האָט
ער גענומען אומעטומ אומלויפן, זי זוכן, רופן אפ זיין שטייגער...
האָט זיכ א וואָרפ געטאָן אינ קעמערל, צו דער היי־שטאל, ארויס־
געשפרונגען אפן גאס, אהיין, אהער... פארפאלן געוואָרן; ער
האָט זיכ געווענדעט צו מענטשן מיט די סאמע פארצווייפלסטע
ווינקערייען, זיכ צעפרעגט אפ איר, וויזנדיק אפ א האלבן
ארשינ פונ דער ערד, אויסגעמאָלט זי מיט די הענט... אייניקע,
וואָס האָבן טאקע ניט געוויסט, ווהינ מומו איז אהינגעקומען,
האָבן נאָר מיט די קעפּ געשאַקלט, אנדערע האָבן געוויסט אונ
האָבן געלאכט אלס ענטפער, אונ דער הויפ־דינער האָט זיכ גע־
מאכט ערנסט אונ האָט קלאָמפּערשט אָנגעהויבן שרייען אפ די
קוטשערס. דעמאָלט איז געראסימ ארויסגעלאָפן פונ הויפּ.

סיאיז שוין געווען פינצטערלעך, ווען ער האָט זיכ אומגע־
קערט. פונ זיין אויסגעמאטערט אויסזען, פונ זיין נישט גלייכנ

גאנג, פון זיינ פארשטויבטן אָנטאָן האָט מען געקאָנט זען, אז
ער האָט שוין באוויזן אויסלויפן האלב מאָסקווע. ער האָט זיך
אָפגעשטעלט לעבן דער פריצעס פענצטער, האָט א וואָרפ געטאָן
א בליק אפן גאנעקל, אפ וועלכע עס האָבן זיך צונויפגעזאמלט א
מענטשן זיבן הויפֿלייט, האָט זיך אָפגעקערעוועט און האָט נאָך
אמאָל ארויסגעמרוקעט: „מומו“. מומו האָט זיך ניט אָפגערופן.
ער איז אוועק. אלע האָבן אימ נאָכגעקוקט, נאָר קיינער האָט ניט
געשמייכלט, ניט געזאָגט קיין וואָרט, און דער נייגעריקער פאָר
רייטער אַנטיפקע האָט דערציילט אפּ מאָרגן אינדערפרי איז קיך,
אז דער שטומער האָט א גאנצע נאכט געקרעכצט.

דעם גאנצן צווייטן טאָג האָט זיך געראסימ ניט געוויזן, אזוי
אז אַנשטאָט אימ האָט געמוזט פאָרן נאָך וואסער דער קוטשער
פאָטאפ. דער קוטשער פאָטאפ איז געבליבן פון דעם ניט צופרידן.
די פריצע האָט געפרעגט גאוורילען, צי מע האָט אויסגעפילט איר
באפעל, גאוורילע האָט געענטפערט, אז אויסגעפילט.

אפן צווייטן מאָרגן איז געראסימ ארויס פון זיינ קעמערל
אפ דער ארבעט. צו מיטעק איז ער געקומען, האָט אָפגע
געסן און איז ווייטער אוועקגעגאן, קיינעם זיך ניט נויגן
דיק. זיינ פאָנעם, אזוי אויך א פארגליווערטס, ווי בא אלע
טויב־שטומע, איז איצט ווי פארשטיינערט געוואָרן. נאָך מי
טעק איז ער ווייטער אוועקגעגאן פון הויפ, אָבער ניט אפ
לאנג, האָט זיך אומגעקערט און באלד זיך געלאָזט צו דער
היי־שטאל.

ס'איז אָנגעקומען די נאכט, א לעוואָנעדיקע, א לויטערע.
 שווער־אַטעמענדיק און אָן אופהער זיך דרייענדיק פון זייט
 אפ זייט, איז געלעגן געראסימ, און פלוצימ האָט ער דערפילט,
 גלייך עמעצער שלעפט אימ פאר דער פּאַלע; ער האָט א שטארקן
 ציטער געטאָן, דאָך ניט אופגעהויבן דעם קאָפּ, פארקערט, האָט
 נאָכמער זיך פארושמורעט; נאָר אָט האָט מען אימ ווייטער
 א שלעפּ געטאָן, נאָך שטארקער, ווי פריער; ער איז אופגע־
 שפרונגען... פאר אימ האָט מיט אן אָפגעריסן שטיקל שטריק
 אפן האַלדז זיך געדרייט מומו. א צעצויגענער פרייד־געשריי
 האָט זיך ארויסגעריסן פון זיין שטומער ברוסט; ער האָט אכאפּ
 געטאָן מומו, האָט זי געדריקט אינ זיינע אָרעם; זי האָט אימ
 אינ איין מינוט באלעקט די נאָז, די אויגן, די וואַנצעס און די
 באַרד... ער איז געשטאנען א וויילע, געטראכט, איז פאָרויכטיק
 ארויסגעקראַכן פון זיין הייז־זאק, האָט זיך ארומגעקוקט און,
 איבערצייגנדיק זיך, אז קיינער זעט אימ ניט, האָט ער זיך א
 גליקלעכער דערקליבן צו זיך אינ קעמערל. געראסימ האָט נאָך
 פריער פארשטאנען, אז דער הונט איז ניט אליין פון זיך פאר־
 פאלן געוואָרן, נאָר אז מע האָט אימ, ווייזט אויס, פארפירט
 אפן באפעל פון דער פריצע; די מענטשן האָבן דאָס אימ דער־
 קלערט אפן ווונק, ווי אזוי מומו האָט אפ איר אויסגעשטשירעט
 די ציינ־און ער האָט באשלאָסן אָנעמען אלע מיטלען. צוערשט
 האָט ער אָנגעהאָדעוועט מומו מיט ברויט, האָט זי געצערטלט,

אױעקגעלייגט שלאָפּן, דערנאָך האָט ער גענומען קלערן, און
די גאַנצע נאַכט דורכאַנאַנד האָט ער געקלערט, ווי אזוי בעסער
זי צו באהאַלטן. ענדלעך האָט ער באַטראַכט: דעם גאַנצן טאָג זי
איבערלאָזן. אינ קעמערל און נאָר זעלטן אַרײַן צו איר געוויי-
רע ווערן און אפּ באַנאַכט אַרויספירן. די לאָך אינ טיר האָט ער
גוט פאַרשטעקט מיט זײַן אַלטן פעלצל, און ווי ס'איז נאָר ליכ-
טיק געוואָרן, אזוי איז ער שוין געווען אפּן הויפּ, גלייך ווי גאָר-
ניט איז געשען, נאָפּהיטנדיק אפּילע (אומשולדיקע כיטרעקייט!)
דעם פריערדיקן טרויער אפּן פּאַנעם. דעם אַרעמען שטומען
האָט אפּילע אפּן געדאַנק ניט געקאַנט קומען, אז מומו וועט
זיך אַרויסגעבן מיט איר קוויטש. און ווירקלעך, אלע אינ הויפּ
האָבן זיך באלד דערוויסט, אז דעם שטומענס הונט האָט זיך
צוריק אומגעקערט און זיצט באַ אימ פאַרשלאָסן. נאָר פּונ מיט-
לייד צו אימ און צו איר, נאָר אינ א געוויסער מאָס, מעגלעך,
אויך פּונ מוירע פאַר אימ, האָבן זיך געמאַכט, ווי גלייך זיי
ווייסן ניט פּונ זײַן געהיימעניש. נאָר דער הויפּ אַדינער האָט זיך
געקראַצט אינ דער פּאַטיליצע און האָט א מאַכ געטאַן מיט דער
האַנט: „נו, מיילע, זאָל זײַן; מעגלעך, די פּריצע וועט זיך ניט
דערוויסן.“ דערפאַר אָבער האָט זיך דער ישטומער קיינמאַל
אזוי ניט געפלייסט, ווי אינ יענעם טאַג: ער האָט אויסגעריי-
ניקט און אויסגעקראַצט דעם גאַנצן הויפּ, האט אויסגעיעט אלע
גרעזלעך ביז איינס, און האָט מיט די אייגענע הענט אַרויסגעריסן
אלע סטאַרטשענדיקע צוועקעס אינ פּלויט פּונעם בלומען-

גערטנדל, קעדיי זיכ איבערצייגן, אפ וויפל זיי זיינען שטארק, און
 האָט זיי אליין דערנאָכ אריינגעקלאפט, — מיט איינעם וואָרט,
 ער האָט זיכ אזויפיל געפאָרעט און אזוי באשעפטיקט געווען, אז
 אפילע די פריצע האָט געווענדעט איר אופמערקזאמקייט אפ
 זיינ פלייס. אינ מעשעכ פונ טאָג איז געראסימ א פאָר מאָל
 ביגנייווע אריינגעגאן צו זיין ארעסטידטער. ווען אָבער עס איז
 געקומען די נאכט, האָט ער זיכ געלייגט שלאָפן צוזאמען מיט
 איר אינ קעמערל און נישט אינ היי־שטאל, און נאָר ארום צוויי
 אזייגער איז ער ארויס מיט איר שפאצירן אפ דער פרישער לופט.
 אומגעגאנגען מיט איר היפש לאנג איבערן הויפ, האָט ער זיכ
 שוין געקליבן אומצוקערן, האָט זיכ אָבער פלוצימ הינטערן
 פארקן, וואָס גייט ארויס צום הינטערגעסל, זיכ דערהערט א
 שאַרכ. מומו האָט אָנגעשפיצט די אויערן, האָט זיכ צעמרוֹ-
 קעט, איז צוגעגאנגען צום פארקן, האָט א שמעק געטאָן און
 גענומען הויכ און קוויטשיק בילן. עפעס א שיקערער מענטש
 האָט זיכ געוואָלט דאָרט באַלייגן אפ באַנאכט. אינפֿעדערזעלבי-
 קער צייט איז די פריצע נאָרוואָס געהאט אנטשלאָפן געוואָרן
 נאָכ א דויערנדיקער „נערוועזער אופרעגונג“ אָט די אופרעגונג-
 גענפֿלעגן זיכ מאכט שטענדיק נאָכ א צוואטער וועטשערע. פון
 דעם פלוצימדיקן בילן האָט זי זיכ אופגעכאפט, דאָס הארץ האָט
 איר אָנגעהויבן קלאפן און איז איר אנטפאלן געוואָרן. „מוידן,
 מוידן! — האָט זי זיכ צעקרעכצט, — מוידן!“ די איבערגעשראָקענע
 מוידן זיינען אריין צו איר אינ שלאָפֿ־צימער.

„אַכ־אַכ, כ'שטארב!—האַט זי א זאָג געטאָג אונ טרויעריק
 צענומענ די הענט. —ווידעראמאָל, ווידעראמאָל דער הונט...
 אַכ, שיקט נאָכ א דאָקטער! זיי ווילן מיכ טויטנ... דער הונט,
 ווידעראמאָל דער הונט! אַכ!“ אונ זי האָט פארוואָרפן דעם
 קאָפּ אפּ צוריק, וואָס דאָס האָט באדארפט באטייטן כאלאָשעס.
 מע האָט זיכ א לאַז געטאָג נאָכ א דאָקטער, דאָס הייסט, צום
 היימישן פעלדשער כאריטאָג. יענער פעלדשער, וואָס זיינ גאנצע
 קונסט איז באשטאנענ דערין, וואָס ער האָט געטראָגן שטיוול
 מיט ווייכע פאָדעשוועס אונ האָט געקאָנט דעליקאט אַנטאָפּן
 דעם דייפּעק, איז געשלאָפּן פערצן שאַ אינ מעסלעס, אונ די
 איבעריקע צייט געהאלטן אינ איינ זיפּצן אונ האָט אָן אופֿ־
 הער געגעבן צום איינעמענ דער פריצע לאַרבער־וויינשלידיקע
 טראָפּנס. דער פעלדשער איז באלד געקומענ צו לויפּן, האָט אויס־
 גערויכערט מיט איבערגעברענטע פעדערנ אונ, ווען די פריצע
 האָט אופּגעעפּנט די אויגן, האָט ער טייקעפּ איר דערלאנגט אפּ א
 זילבערנ טעצל א קעלישאַקל מיט די באווסטע טראָפּנס. די
 פריצע האָט זיי איינגענומענ, נאָר האָט באלד מיט א וויינענדיק
 קאָל זיכ גענומענ ווידער קלאָגן אפּן הונט, אפּ גאוורילענ, אפּ איר
 גוירל, אפּדערופּ, וואָס אלע האָבן זי, די אומגליקלעכע אלטע פרוי,
 פארלאַזט, אז קיינער האָט אפּ איר קיינ ראכמאַנעס ניט, אז אלע ווילן
 זי זאָל שטארבן. מומו האָט דערווייל געהאלטן אינ איינ האווקענ.
 אונ געראסימענ האָט זיכ ניט איינגעגעבן זי אוועקצונעמענ
 פונעם פארקן. „אַט... אַט... ווידער“... האָט געשטאַמלט די פריצע

און האָט פאָרגלאַצט די אויגן. דער פעלדשער האָט א שפּע-
טשע געטאָג אײנער א מויד, יענע האָט זיכ א לאָז געטאָג אינ
פאָדער־צימער, האָט צעבורקעט סטעפאנען, יענער איז געלאָפּן
וועקן גאוורילען, גאוורילע האָט באלד געהייסן אופוועקן דאָס
גאנצע הויז.

געראסימ האָט זיכ אויסגעקערעוועט, האָט דערזען די אומ-
שווינדלענדיקע פייערן און שאַטנס אינ די פענצטער, און דער-
פילנדיק אן אומגליק, האָט ער א כאפּ געטאָג מומו אונטערן
אַרעם, איז אריינגעלאָפּן אינ קעמערל און האָט זיכ פארשלאָסן.
אינ עטלעכע מינוט ארומ האָבן פינפּ מענטשן געריסן זיין טיר,
נאָר, דערפילנדיק דעם פעסטן פארוקער, האָבן זיי זיכ אָפּגע-
שטעלט. גאוורילע איז געקומען צו לויפן א שטארק־פארסאָפּע-
טער, האָט באפוילן אלע זאָלן דאָ בלייבן ביז אינדערפרי און
שטיין אפ קאראול, און ער אליין איז דערנאָכ אוועק אינעם
מידנ־צימער און דורכ דער עלצטער קאָמפאניאָנקע ליובאָוו
ליובימאָוונא, מיט וועלכער ער האָט צוזאמען געגאנוועט טיי,
צוקער־און איבעריקע באקאליי, האָט ער געהייסן מעלדן דער
פריצע, אז דער הונט איז, צום אומגליק, ווידער פונערגעצ גע-
קומען, נאָר אז מאָרגן וועט ער שוין קיין לעבעדיקער ניט זיין,
און אז די פריצע זאָל אינ גנעדיקייט נישט אינ קאס זיין און,
זיכ בארויקן. די פריצע וואָלט אפ געוויס זיכ ניט אזוי גיכ בא-
רויקט, נאָר דער פעלדשער האָט אינ איילעניש אָנשטאָט צוועלפּ
טראָפּן אריינגעגאָסן גאנצע פערציק: די קראפט פונעם לאָרבער־

וויינשל האָט טאָקע געווירקט—אינ א פערטל שאָ ארומ איז שו
די פריצע שטארק אונ רויק געשלאָפּן; אונ געראסימ איז גע-
בליבן א שטארק־בלאסער אפ זיין בעטל אונ האָט שטארק צו-
געהאלטן מומוס מאָרדע.

אפּן צווייטן פרימאָרגן האָט זיכ די פריצע אופגעכאפט גאנצ
שפעט. גאוורילען האָט געווארט אפ איר אופשטיין, קעדיי צו געבן
א באפעל צום אנטשיידענעם אָנגרייפ אפ געראסימס באהעלטע-
ניש, אונ אליין האָט ער זיכ געגרייט באגעגענען א שטארקן שטור-
רעם. נאָר קיין שטורעם איז ניט געווען. ליגנדיק אינ בעט, האָט
די פריצע געהייסן ארויסרופן צו זיכ די עלצטע קעסט־עסערן.
— ליובאָוו ליובימאָוונא... האָט זי אָנגעהויבן מיט א שטיל
אונ שוואכ קאָל; זי האָט אן אנדערסמאָל ליב־געהאט מאכנ אן
אָנשטעל פונ א פאריאָגטער אונ פאריאָסעמטער ליידערן; פאר-
שטענדלעך, אז אלע מענטשן אינ הויז איז דעמאָלט געווען זייער
אומאנגענעם...— ליובאָוו ליובימאָוונא, איר זעט מיין לאגע.
גיט, נעשאַמע מיינע, צו גאוורילע אנדרייעוויטש, רעדט מיט אימ
איבער: צי איז דען א ליאדע הינטל אימ טייערער פונ דער רו,
פונעם לעבן פונ זיין פריצע? איכוואָלט דאָס ניט געוואָלט
גלויבן, האָט זי צוגעגעבן מיט א טיפּן געפיל־אויסדרוק, — גיט,
נעשאַמע מיינע, זייט אזוי גוט, גיט צו גאוורילע אנדרייעוויטש.
ליובאָוו ליובימאָוונא האָט זיכ אוועקגעלאָזט אינ גאוורילעס
צימער. ס'איז נישט באוויסט, וועגן וואָס זיי האָבן דאָרט גערעדט,
נאָר אינ א שטיקל צייט ארומ האָט זיכ א גאנצער האמוינ

מענטשן גערוקט דורכן הויפ אינ דער ריכטונג צו געראסימס
 קעמערל; פארויס האָט געשפאנט גאוורילע, האלטנדיק אינ האנט
 דאָס היטל, באַטש קיינ ווינט איז ניט געווען; לעבן אימ זיינען
 געגאנגען די לאַקייען אונ די קוטשערס; פון פענצטער האָט
 ארויסגעקוקט דער פעטער כוואַסט אונ האָט געגעבן פאראַרדע-
 נונגען, דאָס הייסט, ער האָט נאָר די הענט צענומען; הינטער
 אלע האָבן געשפרונגען אונ זיך געקרימט יונגע יאטלעך, וואָס
 האלב פון זיי זיינען זיך אָנגעלאָפן פונדערפרעמד. אפ די
 שמאַלע טרעפ, וואָס פירן צום קעמערל, איז געזעסן איינער א
 מענטש אפ קאראול; בא דער טיר זיינען געשטאנען צוויי אנ-
 דערע מיט שטעקנס. מ'האָט גענומען ארופגיין אפ די טרעפ, זיך
 אויסגעשטעלט אינ זייער גאנצער לענג. גאוורילע איז צוגעגאן
 צו דער טיר, האָט אינ איר אָנגעקלאפט מיט א פויסט, אונ
 א געשריי געטאָן:

— עפן!

ס'האָט זיך דערהערט א דערשטיקט האווקען, נאָר קיינ
 ענטפער איז ניט געקומען.

— עפן, זאָגט מען דיר! — האָט ער איבערגעכאזערט.

— יא, גאוורילע אנדרייעוויטש, — האָט פון אונטן באמערקט

סטעפאן: — ער איז דאָך א טויבער — ער הערט ניט.

אלע האָבן זיך צעלאכט.

— וואָס זשע טוט מען? — האָט געענטפערט פון אויבן גאוור-
 רילע.

— ער האָט דאָרט אַ לאַך אינ טיר, — האָט געענטפערט סטע-
פאנ, — איז שטעקט אהינ אריינ א שטעקנ.

גאוורילע האָט זיך אָנגעבויגנ.

— ער האָט פארשטעקט מיט עפעס א פעלצל די לאַך דאָרט.

— איז שטופט אריינ דעם פעלצל אינעווייניק.

דאָ האָט זיך ווידער דערהערט א טויב האווקענ.

— זע, זע, זי גיט זיך אליינ אויס — האָט מען באמערקט צווישן

האמוינ אונ מע האָט זיך ווידער צעלאכט.

גאוורילע האָט זיך א קראצ געטאָנ־אונטערנ אויער.

— ניין, ברודער — האָט ער לעסאָפ פאָרגעזעצט: — דעם פעלצל

שטופ אליינ, אויב דו ווילסט.

— אנו, לאַזט נאָר!

אונ סטעפאנ האָט זיך ארופגעדראפעט ארום, האָט גענומען

א שטעקנ, האָט אריינגערוקט דעם פעלצל אינעווייניק אונ גענו-

מען דרייען אינ דער לאַך מיטן שטעקנ, זאָגנדיק דערביי: „גיי

ארויס, גיי ארויס!“ ער האָט נאָך אלץ געדרייט מיטן שטעקנ, נאָר

פלוצימ האָט די טיר פונ קעמערל אפגיב אופגעפראלט — די

באנדע דינערשאפט האָט זיך מיטאמאָל פונ די טרעפ אראָפגע-

שיט, אונ גאוורילע — דער ערשטער פאר אלעמען. דער פעטער

כוואָסט האָט צוגעמאכט דאָס פענצטער.

— נו, נו, נו, נו! — האָט געשריגנ גאוורילע פונ הויפ, — זע,

הייב זיך נאָר ניט אָן מיט מיר, דו.

געראסימ איז אומבאוועגט געשטאנען אפ דער שוועל. דער

האמוינ האָט זיכ צונויפגעזאמלט באמ צופוסנס פונ די טרעפ. געראסימ האָט געקוקט אפ אָט די אלע מענטשעלעך אינ די דייטשישע קאפטאנענ פונ אויבנ, ער האָט לייכט אָנגעשפארט געהאלטנ די הענט אינ די זייטנ, אונ אינ זיינ רויט פויערש העמדל האָט ער זיכ אויסגעדאכט א ריז קעגנ זיי.

גאוורילע האָט א שפאנ געטאָנ אפ פאָרויס.

— זע, ברודער, — האָט ער א זאָג געטאָנ: — מאכ ניט קיינ שטיק בא מיר. אונ ער האָט אימ גענומענ דערקלערנ אפנ ווונק, אז די פריצע, פארשטייט ער אימ, פאָדערט אומבאדינגט זיינ הונט: גיב, פארשטייסטו, זי טייקעפ, אניט, וועסטו האָבנ אנ אומגליק.

געראסימ האָט געקוקט אפ אימ, האָט אָנגעוויזנ אפנ הונט, געמאכט מיט דער האנט א סימענ אפ זיינ האלדז, גלייכ ער פארציט א שטריק, אונ מיט א פרעגעוודיק פאָנעמ האָט ער גע-קוקט אפנ הויפדינער.

— יאָ, יאָ, — האָט יענער געענטפערט, מאכנדיק מיטנ קאָפ, — יאָ, אומבאדינגט.

געראסימ האָט אראָפגעלאָזט די אויגנ, דערנאָכ האָט זיכ פלוצימ אופגעכאפט, האָט ווידער אָנגעוויזנ אפ מומו, וואָס איז די גאנצע צייט געשטאנענ לעבנ אימ, אומשולדיק מאכנדיק מיטנ וויידל אונ נייגעריק פירנדיק מיט די אויערנ, האָט נאָכ אמאָל געוויזנ דעם סימענ פונ דערווארגנ אפ זיינ האלדז אונ האָט זיכ פילדייטיק א קלאפ געטאָנ אינ ברוסט, ווי דערקלערנדיק, אז ער אליינ נעמט אפ זיכ צו פארניכטנ מומו.

— וועסט דאָכ אָבער אָפּנארן! — האָט גאוורילע צו אימ גע-
מאכט מיט די הענט.

געראסימ האָט אפּ אימ א קוק געטאָנ, פאראכטנדיק זיכ צע-
שמייכלט, ווידער זיכ א קלאפּ געטאָנ אינ ברוסט אונ האָט פאר-
האקט די טיר.

אלע האָבנ זיכ שווייגנדיק איבערגעקוקט.

— וואָס זשע זאָל דאָס באטייטנ? — האָט אָנגעהויבנ גאוור-
רילע—ער האָט זיכ דאָכ פארשלאָסנ.

— פארלאָזט זיכ, גאוורילע אנדרייעוויטש, — האָט א זאָג גע-
טאָנ סטעפאנ, — ער וועט טאָנ, אז ער האָט געזאָגט. אזא מענטש
איז ער שוינ... ווען ער האָט נאָר צוגעזאָגט, איז דאָס שוינ אפּ
געוויס. ער איז אינ די זאכנ נישט דאָס, וואָס אונדזערער א
ברודער; וואָס עמעס איז עמעס, יאָ.

— יאָ, — האָבנ אלע נאָכגעזאָגט אונ געשאַקלט מיט די
קעפּ — אזוי איז דאָס, יאָ.

דער פעטער כוואָסט האָט אופגעעפנט דאָס פענצטער אונ
האָט אויכ געזאָגט: „יאָ“.

— נו, נ'מיר זענ—האָט געענטפערט גאוורילע, — אָבער דער
קאראול דארפּ דאָכ בלייבנ. היי, דו, יעראַשקע! — האָט ער צו-
געגעבנ, זיכ ווענדנדיק צו עפעס א דעוילאָגענעם פארשוינ אינ
א געלנ קאָזאקין, וואָס מע האָט אימ געהאלטנ פאר א גערט-
נער, — וואָס האָסטו צו טאָנ? נעם א שטעקנ אונ זיצ דאָ, אונ
ווען עפעס וואָס, איז לויפּ באלד צו מיר.

יעראַשקע האָט גענומען א שטעקן און האָט זיך אוועקגע-
 זעצט אפן לעצטן טרעפל פון ארופגאנג.
 דער האמוינ איז זיך צעגעגאנגען, אויסערנאָקליינ ביסל ניי-
 געריקע און יונגע יאטלעך, און גאוורילע האָט זיך אומגעקערט
 אינ הויז און דורך ליוּבאָוו ליוּבאַוּנאַ האָט ער געהייסן מעלדן
 דער פריצע, אז אלץ איז שוין אויסגעפילט.
 די פריצע האָט געמאכט אינ נאָז-טיכעלע ואַקניפל, האָט
 דערופ אָנגעגאָסן אָדעקאָלאָן, האָט א שמעקגעטאָן, זיך אָנגע-
 ריבן די שלייפן, זיך אָנגעטרונקען מיט טיי, און, זייענדיק נאָך
 אונטערן איינדרוק פון די לאָרבער-וויינשלידדיקע טראָפּנס, איז זי
 ווידער אנטשלאָפן געוואָרן.

5

אינ א שאַ ארומ נאָך אָט דעם גאנצן געטומל האָט זיך די
 טיר פון קעמערל געעפנט און עס האָט זיך באוויזן געראסימ.
 ער איז געווען אָנגעטאָן אינעם יאָנטעוודיקן קאפּטאן; מומו
 האָט ער געפירט אפ א שטריקל. יעראַשקע איז אָפּגעטראָטן אָן
 א זייט און האָט אימ געמאכט א וועג. געראסימ האָט זיך געלאָזט
 צום טויער. אלע יאטלעך, וואָס זיינען געווען אינ הויפּ, האבן
 אימ שווייגנדיק באגלייט מיט די אויגן. ער האָט זיך אפילע ניט
 אויסגעדרייט; דאָס היטל האָט ער ערשט אָנגעטאָן אפן גאס.
 גאוורילע האָט אימ נאָכגעשיקט דעמוזעלביקן טאקע יעראַשקע
 אלס א צוקוקער. יעראַשקע, דערווענדיק פונווייטן, אז ער איז

אריינ אינא שענק צוזאמען מיטן הונט, האָט גענומען אפ אימ
ווארטן באמ אריינגאנג.

אינ שענק האָט מען געקאָנט געראסימען אונ מע האָט אימ
פארשטאנען אפן ווונק. ער האָט געבעטן באַרשטש מיט פלייש
אונ האָט זיך געזעצט אָנגעשפּאַרט מיט די הענט אפן טיש.
מומו איז געשטאנען לעבן זיינ בענקל, האָט רויק געקוקט אפ
אימ מיט אירע קלוגע אייגעלעך. די האָר אפ איר האָבן ווי גע-
גלאנצט; מע האָט געזען, אז מע האָט זי נאָרוואָס אויסגעקעמט.
מ'האָט געבראכט געראסימען באַרשטש. ער האָט אָנגעבראָקט
אהינ ברויט, האָט אפ קליינע שטיקעלעך צעשניטן דאָס פלייש
אונ האָט אוועקגעשטעלט אפן פּאָל. מומו האָט זיך גענומען
עסן מיט איר געוויינלעכער העפלעכקייט, נאָר צוגערירט זיך
מיט דער מאָרדע צום געקעכצ. געראסימ האָט לאנג געקוקט
אפ איר: צוויי שווערע טרערן האָט זיך פּלוצימ ארויסגעקייקלט
פון זיינע אויגן; איינע איז געפאלן אפן קיילעכיקן שטערנדל
פונעם הינטל, די צווייטע איז באַרשטש אריינ. ער האָט פאר-
שטעלט דאָס פּאַנעם מיט זיינ האנט. מומו האָט אופגעגעסן א
האלבן טעלער אונ איז אָפּגעגאנג, זיך באלעקנדיק. געראסימ
איז אופגעשטאנען, האָט באצאָלט פארן באַרשטש אונ איז ארויס
אינדרויסן, באגלייט פונעם נישט פארשטייענדיקן בליק פונעם
קעלנער-דערלאנגער. יעראָשקע, דערזען געראסימען, האָט א
שפרונג געטאָן הינטערן ראָג, אונ לאָזנדיק אימ פאר זיך, האָט
זיך ווידער געלאָזט נאָכ אימ.

ער האט געווארען די רודערס און האט אנגעפויגט דעם קאם צו זוכן...

געראסימ איז געגאנגען נישט גיב און האָט נישט אָפּגעלאָזט
 מומו פון שטריקל. צוגעקומען צום ראָג גאס, האָט ער זיך אָפּ-
 געשטעלט, ווי אפּ עפעס צו באַטראַכטן, און פּלוּצִים האָט ער
 מיט אייליקע טריט זיך געלאָזט גלייך צו קרימער בראָד. אפּן
 וועג איז ער אריינגעגאנגן אין א הויפּ פון א הויז, צו וועלכּן
 מע האָט געהאלטן אין צובויען א פּליגל, און האָט ארויסגעטראָגן
 פון דאָרט צוויי ציגל אונטערן אָרעם. פון קרימער בראָד האָט
 ער פאַרקערעוועט אפּן ברעג, און דערגאנגען צו איינעם און
 אָרט, וווּ עס זיינען געשטאנען צוויי שיפלעך מיט רודערס, צו-
 געבונדן צו פּלאַנקעס (ער האָט זיי שוין פון פריער באַמערקט),
 און איז אריינגעשפרונגען אין איינעם פון זיי צוזאמען מיט
 מומו. א הינקענדיקער אלטיטשקער איז ארויס פון א שאלאַש,
 וואָס איז געשטאנען אין א ווינקל פון גאָרטן, און האָט זיך צע-
 שריגן אפּ אימ. געראסימ אָבער האָט נאָר א שאַקל געטאָן מיטן
 קאָפּ און האָט אזוי שטאַרק גענומען רודערן, כאָטש אפּילע
 קעגן שטראָם פון טייך, אז אין איינ אַויגנבליק איז ער אוועק
 אפּ א קלאַפּטער הונדערט. דער אלטער איז געשטאנען, זיך גע-
 קראצט דעם רוקן, צוערשט מיט דער לינקער, דערנאָך מיט
 דער רעכטער האנט און האָט זיך אומגעקערט, הינקענדיק אין
 שאלאַש.

און געראסימ האָט אלץ גערודערט און גערודערט. אָט איז
 שוין מאַסקווע פון הינטן; אָט האָבן זיך שוין גענומען ציען באַ
 די ברעגעס לאַנקעס, גערטנער, פעלדער, וועלדלעך, ס'האָבן זיך

באוויזן שטיבער, ס'האט א שמעק געטאָן מיט דאָרפ. ער האָט
געוואָרפן די רודערס, האָט אָנגעבויגן דעם קאָפּ צו מומו, וואָס
איז געזעסן לעבן אימ אפן טרוקענעם בענקעלע— דער דנאָ איז
געווען פארגאָסן מיט וואסער, — און איז געבליבן אומבאוועגט,
צונויפגעלייגט די מעכטיקע הענט בא זיך אפן רוקן, איז דער
צייט, ווען די כוואליעס האָבן דאָס שיפל פאמעלעכע אָפגעטראָגן
צוריק צו דער שטאָט. ענדלעך האָט זיך געראסימ אויסגע-
גלייכט, אייליק, מיט עפעס א קרענקלעכע פארדראָס אפן פאָנעם,
ארוםגעבונדן מיט א שטריקל די ציגל, וואָס ער האָט מיטגע-
נומען, האָט געמאכט א שליפ, האָט אימ אָנגעטאָן אפ מומוס
האלדז, זי אופגעהויבן איבערן טייך, און צום לעצטן מאָל אפ
איר א קוק געטאָן... זי האָט צוטרוילעך און אָן שרעק געקוקט
אפ אימ, און לייכט געפאָכעט מיטן וויידל. וער האָט זיך אָפגע-
קערעוועט, האָט פארזשמורעט די אויגן און צענומען די הענט...
געראסימ האָט גאָרניט געהערט: ניט דעם גיכען קוויטש פון
דער פאלנדיקער מומו, ניט דעם שווערן וואסער-פליעסק; פאר
אימ איז דער סאמע טומלדיקער טאָג געווען שווייגנדיקער און
אָנראשיקער פון דער סאמע שטילסטער נאכט וואָס איז פאר
אונדז ניט גאָר אָן קלאנג, און ווען ער האָט נאָכאמאָל אופגע-
עפנט די אויגן, האָבן ווי פריער געלייט איבערן טייך, גלייכ ווי גע-
יאָגט זיך איינס נאָכן אנדערן, קליינע כוואליעס, ווי פריער האָבן
זיי געפליושטשעט זיך אינ די זייטן פון שיפל, און גאָר ווייט
פונהינטן זיינען צום ברעג זיך צעלאָפן עפעס ברייטע קרייזן.

יערֶאָשקע, ווי נאָר ער האָט פארלאָרן געראסימען פונ־אויג,
האָט ער זיך אומגעקערט אהיימ און האָט איבערגעגעבן, וואָס
ער האָט געזען.

— נו, אָ, האָט באַמערקט סטעפּאַן — ער וועט זי דערטרינ־
קען, מע קאָן זיין שוין רוֹיק, אויב ער האָט נאָר צוגעזאָגט...
אינ מעשעך פון א טאָג האָט קיינער ניט געזען געראסימען,
ער, האָט אינדערהיימ ניט געמיטעקט. ס'איז געקומען אַפּדער־
נאַכט, מע האָט זיך פּאַרזאַמלט צו דער וועטשערע — אלע,
אויסער אימ.

— ס'אַר אַ מאַדנער ער איז, דער געראסימ, — האָט א זאָג גע־
טאָן די גראָבע וועשערן, — מעג, מען זיך דען אזוי אוועקלייגן
פאַר אַ הונט!... כ'לעבן!

— געראסימ איז דאָ שוין געווען! — האָט אויסגעשריגן
פּלוּצִים סטעפּאַן, אַנעמענדיק קאַשע מיטן לעפל.
— ווי? ווען?

— מיט אַ פּאַר שאַ צוריק. אוואדע! כ'האַב זיך מיט אימ
באַגעגנט אין טויער; ער איז שוין ווידער פונדאנעט אוועקגע־
גאַנגען, פון הויפּ ארויסגעגאַן. כ'האַב אימ געוואָלט אַ פּרעג
טאַן וועגן הונט, נאָר ער איז ניט אופגעלייגט געווען, נו, האָט
ער מיך א שטופּ געטאָן; אפּאַנעם, ער האָט מיך נאָר אזוי גע־
וואָלט אַפּרוקן, שטיי ניט צו, — האָט ער מיר אָבער אזוי אומגע־
ווינט דערלאנגט, אזוי, אוֹאִי־אִי־אִי — און סטעפּאַן האָט מיט אַ
ניטגערנדיקן שמייכל זיך א קנייטש געטאָן און זיך ארייב גע־

טאָן דעם האַלדזונאַקן. — יאָ, האָט ער צוגעגעבן, — א האנט באַ
אימ, שוין איינמאָל א האנט, דאָס מוז מען מוידע זיין.
אלע האָבן זיך צעלאַכט פון סטעפּאנען און נאָך דער ווע-
טשערע איז מען זיך צעגאַן שלאָפן. און גראָד דעמאָלט אינ
דערזעלביקער צייט האָט איבערן שאַסיי פלייסיק און אָן אָפּ-
שטעל געשפּאַנט עפעס א ריז, מיט א זאַק אפּ די פלייצעס און
מיט א לאַנגן שטעקן אינ האנט. דאָס איז געווען געראסימ. ער
האַט געזיילט, זיך ניט אומקוקנדיק, געזיילט אהיימ, צו זיך אינ
דאָרפ, אינ זיין געבורט-אָרט.

דערטרונקען די אָרעמע מומו, איז ער געקומען צו לויפן צו
זיך אינ קעמערל, האָט אפּגיך צונויפגעלייגט זיין ביסל סקאַרב
אינ אן אלטן לאַנטעך, האָט אימ פאַרבונדן, ארוּפגעוואָרפן אפּ די
פלייצעס, און — זייט מיר געזונט. דעם וועג האָט ער גוט באַ-
מערקט נאָך דעמאָלט, ווען מע האָט אימ געפירט קיין מאַסקווע;
דאָס דאָרפ, פּונוואנען זיין פריצע האָט אימ געבראַכט, איז געלעגן
בעסאַכאַקל א ווערסט פינפונצוואנציק פון דעם שאַסיי. ער איז
געגאַן אפּ אימ מיט עפעס אן אייזנפעסטער געוואגטקייט,
מיט א פאַרצווייפלטער און צוזאַמען דערמיט אויך פריידיקער
אַנטשלאַסנקייט. ער איז געגאַנגען ברייט צעכראסטעט זיין ברוסט,
די אויגן האָבן זשענדע און בלייב געצילט פאָרויס. ער האָט זיך
געזיילט, גלייב אן אלטע מוטער ווארט אפּ אימ אינ זיין געבורט-
אָרט, גלייב זי האָט אימ גערופן צו זיך נאָך א לאַנגן אומוואַן-
דערן אינ א פרעמד לאַנד, צווישן פרעמדע מענטשן... די נאָר-

וואָס צוגעפאלענע זומער־נאכט איז געווען שטיל און ווארעם; פון איין זייט, דאָרט, ווױהינ די זון איז פארגאן, האָט דער עק הימל נאָך געבלאסט און נאָך שוואכ זיך גערויטלט מיטן לעצטן אָפגלאנץ פונעם פארשווונדענעם טאָג; פון דער צווייטער זייט האָט זיך שוין אופגעהויבן א בלאָגראָווע דעמערונג. די נאכט איז געקומען פונדאָרט... געראסימ האָט ניט געקאָנט הערן די זינגענדיקע פייגעלעך, ניט געקאָנט הערן אויך דאָס שטיל־וואַ־כעדיקע נאכטישע שורשן פון די ביימער, פארביי וועלכע עס האָבן אימ דורכגעטראָגן זיינע שטארקע פיס, נאָר ער האָט גע־פילט א באקאָנטן גערוך פון רייפ־געוואָרענעם קאָרן, פון וועלכן ס'האָט אזוי געשמעקט פון די פינצטערע פעלדער; ער האָט גע־פילט, ווי אזוי דער ווינט, וואָס פליט אימ אנטקעגן, דער ווינט פון זיין געבורט־אָרט — האָט אימ צערטלעך אקלאפ געטאָן אין פאַנעם, האָט געשפילט מיט זיינע האָר און באָרד; ער האָט דער־זען פאר זיך דעם ווייסן וועג, וואָס פירט אהיימ, דעם גלייכן, ווי א סטרונע; ער האָט געזען די אָנצאָליקע שטערן, וואָס האָבן באַ־לויכטן זיין וועג, און ווי א לייב איז ער ארויסגעטראָטן שטארק און מוטיק, אזוי, אז ווען די אופגייענדיקע זון האָט באלויכטן מיט אירע פייכט־רויטע שטראלן דעם פארשוין, וואָס האָט זיך ערשט נאָרוואָס צעגאנגען איז צווישן מאַסקווע און אימ שוין געלעגן א פינפונדרייסיק ווערסט...

אינ צוויי טעג ארום איז ער שוין געווען אינדערהיימ, אינ זיין שטיבעלע, צום גרויסן באוונדערן פון דער סאָלדאטקע,

וועלכע מע האָט אהינ אריינגעזעצט. אָפגעבעטן פאר די היי-
ליקע בילדער, האָט ער זיך באלד אוועקגעלאָזט צום סטארק-
סטע. דער סטארקסטע האָט זיך צוערשט פארווונדערט, נאָר דער
היי-שניט האָט זיך ערשט אָנגעהויבן: געראסימען, ווי אן אויס-
געצייכנט היי-שניטער, האָט מען באלד טאקע געגעבן א קאָסע
אינ די הענט, — אונ אוועק איז ער קאָסען אפן אלטן שטייגער,
אזוי צו קאָסען, אז די פויערימ האָבן זיך נאָר געכידעשט, קוקן-
דיק אפ זיינע פאָכ אונ פארנעם...

אונ אינ מאָסקווע, אפן צווייטן טאָג נאָך געראסימס אנטלויפן,
האָט מען זיך געכאפט, מע איז אריין צו אימ אינ קעמערל, מע
האָט עס ארומגעזוכט, דערציילט גאוורילען, יענער איז געקומען,
א קוק געטאָן, א קנייטש געטאָן מיט די אקסלען אונ באשלאָסן,
אז דער שטומער איז אָדער אנטלאָפן, אָדער ער איז דערטרונ-
קען געוואָרן צוזאמען מיט זיין נאריש הינטל. מע האָט געגעבן
צו וויסן וועגן דעם דער פאָליציי, געמאָלדן דער פריצע. די פרי-
צע האָט זיך געבייזערט, זיך צעוויינט, געהייסן אימ אומבא-
דינגט אָפזוכן, פארזיכערט, אז זי האָט קיינמאָל ניט באפוילן צו
פארניכטן דאָס הינטל אונ, לעסאָפ, האָט זי גאוורילען-אזוינס גע-
געבן, אז יענער האָט דעם גאנצן טאָג נאָר געטרייסלט מיטן קאָפ
אונ געהאלטן אינ איינ זאָגן „נו“, ביז דער פעטער כוואָסט האָט
אימ ניט איינגענומען, זאָגנדיק אימ: „נו-נו“. לעסאָפ איז געקומען
א יעדיע פון דאָרפ, וועגן געראסימס אָנקומען אהינ. די פריצע
האָט זיך אביסל באַרויקט; צוערשט האָט זי געגעבן א באפעל

טייקעפ אימ ארויספאָדערנ צוריק קיין מאַסקווע, דערנאָכ האָט זי פונדעסטוועגן דערקלערט, און אזא אומדאנקבארער מענטש איז איר ביכלאל ניט נייטיק. אגעווי, זי אליין איז באלד דערנאָכ געשטאַרבן, און אירע יאָרשימ האָבן שוין געראסימען ניט אין זינען געהאט: זיי האָבן אפילע דער מוטערס אלע איבעריקע מענטשן אָפגעלאָזט אפ צינזש-דינסט.

און געראסימ לעבטיגאָכ ביז איצט איינער אליין אין זיין איינזאם שטיבעלע, איז געזונט און מעכטיק, ווי פריער, און אר-בעט פאר פיר, ווי פריער, און איז אויך, ווי פריער, ערנסט און געזעצט.

Фототипографічний об'єкт зображено в журналі «Книжковий світ» № 10, 1997 р. «Книжковому репертуару» та в інших періодичних виданнях України та зарубіжжя.

Фототипографічний об'єкт зображено в журналі «Книжковий світ» № 10, 1997 р. «Книжковому репертуару» та в інших періодичних виданнях України та зарубіжжя.

Фототипографічний об'єкт зображено в журналі «Книжковий світ» № 10, 1997 р. «Книжковому репертуару» та в інших періодичних виданнях України та зарубіжжя.

